

: Posamezne številke po 4 vinarje. :
 „JUTRO“ izhaja vsak dan — tudi ob
 nedeljah in praznikih — ob 1/26. uri zjutraj,
 a ob ponedeljkih ob 9. uri zjutraj. —
 Naročnina znaša: v Ljubljani v uprav-
 ništvu mesečno K 1.—, z dostavljanjem
 na dom K 1.20; s pošto celoletno K 18.—,
 polletno K 9.—, četrtletno K 4.50, mesečno
 K 1.50. Za inozemstvo celoletno K 28.—.

JUTRO

Neodvisen političen dnevnik.

: Posamezne številke po 4 vinarje. :
 Uredništvo in upravnništvo je v Miklošičevi
 ulici št. 8. Dopisi se pošiljajo uredništvu,
 naročnina pa upravništvu. Nefrankirana
 pisma se ne sprejemajo, rokopisi se ne
 vračajo. Za oglase se plača po dolo-
 čenem ceniku. Lastnik in glavni urednik
 Milan Plut. Odgovorni urednik Franjo Plac.
 : Tiska Učiteljska tiskarna v Ljubljani. :

Naša politika doma in na zunaj.

Vsak narod, ki je prišel do gotove stopnje kulture, je primoran v lastnem interesu posvetiti velik del svojih moči tudi političnemu življenju. V naši dobi pa je sploh neobhodno potrebno, da narod tudi politično živi.

Na Slovenskem se žalibog politično življenje podcenjuje, ali se pa strankarske borbe smatrajo za politiko naroda, strankarski interesi zamenjujejo s cilji narodne politike.

Za narod je neobhodno potrebno, da ima svoje višje politične cilje, iz katerih ne smemo izločiti prosvetnih, predvsem pa ne gospodarskih vprašanj. Je potrebno, da narodna politika vsebuje jedrnat socialno-gospodarski program, ki je podprt s prosvetnim delom.

Pri nas pa so ravno ti cilji narodne celokupne politike nejasni in nedoločni. V nedolžnosti smo si ali je naloga Slovenca posegati samo v domače politično razmerje slovenskih dežel, kakšno stališče naj zavzame proti narodom druge polovice naše monarhije, tem manj pa si je na jasnem, jeli Slovencu dovoljeno posegati tudi v zunanjo politiko.

Glede prve točke, to je, glede domače slovenske in avstrijske politike smo sicer najdalje, vendar pa nismo še daleko dospeli do vsaj deloma uspešnega dela in ravno ta politična nerazoranost celo tam, kjer je potreba največja, mora vzpodbujati našo inteligenco, da začne proučavati in znanstveno razmišljati našo politično življenje od Napoleonove dobe dalje. Za zgled nam lahko služijo dr. Lončarjeve študije. Treba je predvsem od pičice poznati našo politično preteklost in se učiti iz njenih neuspehov. Ne strankarska, ampak narodno-politična naj bo naša izbora.

Velik pogrešek našega javnega življenja je provincijalizem. Menda ga ni kmalu niti velikega naroda, ki bi bil provincijalno tako nedostopen in se umetno sam ograjal z mejami lokalizma. Danes menda pač ne more biti nikakoli zapreka feudalno-historična meja Štajersko-Kranjsko, da bi Štajerc in Kranjec ne čutila popolno vzajemnost. Čemu delati umetnih mej med Primorjem in Korotanom, ko vendar danes v dobi pošte, telegrafa, železnic in avtomobilov mej ne poznamo.

Ta provincijalizem nam je pa, ako pridemo dalje, predvsem škodil, da celo lastnih bratov onkraj Kolpe ne poznamo in to le zato, ker spadajo isti v popolnoma drugo državo in dasi sta Zagreb in Ljubljana nad pol stoletja spojena po dobri železnični zvezi, dasi je razdalja le par ur, vendar naš Slovenec ni imel poguma, da bi zajel, kaj še, da bi se zanimal za ostale pokrajine trojedine kraljevine.

In ravno poznati cilje naših bratov sosedov onkraj Kolpe bi morala biti ena glavnih točk našega programa, ako stremimo za kulturnim zblizanjem in ako si hočemo tudi v tej smeri postaviti trden kamen naši narodni politiki za bodočnost. Danes živimo v dobi teoretičnega realizma; ali naj bomo napram njemu ravnodušni? Naša naloga mora vendar biti, pospeševati stremjenja po avtonomiji avstrijskega slovenskega juga. Danes ali jutri se razmere nepričakovano izpremenijo, ali naj mar mi, za kojih bodočnosti in obstanek se bo šlo, gledamo le iz daljave in čakamo, kaj bodo prijatelji in neprijatelji z nami naredili?

Posvetiti več naših moči proučevanju državnopravnega razmerja Jugoslovancev, to bodi posebna dolžnost nas, Slovencev, ki smo v tem oziru za brati Hrvati daleko zaostali.

Naša narodna politika napram Avstriji in Ogrski potrebuje torej temeljitega razmišljanja in korenitih izprememb.

Kaj pa z našo politiko na zunaj?

Za to, to si moramo priznati, nismo zreli, saj niti doma ne znamo vporabiti našo kulturno gospodarsko in narodno silo, niti nismo doslej dosegli nikakršnih vplivov. Poleg tega bi pa tudi avstrijska vlada začela postrani gledati ponižne Slovence, in državni pravdnik bi črtal znanstveno razpravo, kakor je to delal lansko leto pri najboljši češki reviji „Naše Dobe“ glede članka o zunanji politiki Čehov, pisanega od priznanega stokovnjaka.

Razume se, da nas vladno početje ne sme strašiti in nam biti mogoče v zapreko, nasprotno, spodbuja naj nas, da si tudi tu prisvojimo potrebne izobrazbe in zadobimo oni vpliv na zunanjo avstrijsko politiko, katerega kot narodna individualnost imeti moramo.

S tem si pa dragi čitatelji nikakor ne smemo misliti, da odločujemo morda v svetovni politiki, nikakor ne, naš upliv se naravno omeji samo tja, kjer imamo svoje interese in to so predvsem oni kraji, kjer prebivajo Slovenci oziroma Jugoslovanci, na primer na Italijo, Egipt, Ameriko in na slovenski Balkan. Da imamo vpogled in upliv v te dežele, je v interesu našega jugoslovanskega prebivalstva ondotnih krajev, kakor tudi nas samih.

Mi moramo voditi dobro premišljeno in popolnoma samostalno, od dunajskih in drugih zunanjih vplivov neodvisno politiko na znotraj in na zunaj. Pri tem pa moramo imeti pred očmi vedno samo in edino naše nacionalne interese in se ne smemo ozirati na to, kaj poročajo o smereh v naši politiki — „oni od zgoraj“.

vorila. Takoj po obedu je odšla v gledališče; na poti je zopet srečala onega gospoda iz kavarnе . . .

In takrat se je je polastila čudna misel, za njo dozda popolnoma nenavadna.

Spomnila se je besed svojega brata, ko ji je ta govoril o negotovi strašni bodočnosti . . . brez vsega bo na svetu, brez sreče, brez miru . . . Kdo se bo zmedel zanj? Ali bo morala umreti na ulici zapuščena in zaničevana?

Bila je prepričana, da je bogati gospod zaljubljen v njo, kaj, ako bi se za vsak slučaj oprijela njega . . . potem je njena bodočnost zagotovljena. Toliko jo je vendar premagal strah pred bodočnostjo, da se je hotela žrtvovati; ko je šla mimo gospoda, ki jo je pazno motril, nasmehnila se mu je prijazno, da je on debelo pogledal, kaj naj to pomeni; doslej se ni nikdar ozrla vanj.

Rene pa je šla mimo naprej, šele na voglu se je obrnila in zagledala svojega oboževalca, ki je še vedno stal na mestu in gledal za njo.

Ko je zvečer nastopila na odru, zagledala je njega v prvi vrsti — po drugem dejanju so ji izročili velik šopek cvetic z napisom: „Neznani oboževalci“. Jako je bila zadovoljna s svojim uspehom; sklenila je, da se kar najprej seznani z njim; zato jo je ujezilo, ko je stopila iz gledališča in zagledala pred vrati Henrika in Mary, ki sta jo pričakovala. Vedela je, da ji danes ne bo prilike se seznaniti v kavarni z njim,

Slovanski Jug.

Frankovci poparjeni.

(Izv. dopis „Jutru“.)

Zagreb, 19. marca.

Naši Frankovci so res izgubili pamet. Odkae je padel njihov protektor in zavezniški Rauch in je na Hrvatskem ponovno zavlada ustavnost, ne vedo več kaj bi delali. Samo tako se da razložiti njihovo divjanje v prvi saborski seji, ker, ako bi oni samo malo pameti še imeli, bi lahko presodili, da jim bo njihovo vedenje samo škodovalo.

Škoduje jim pa njihovo vedenje zelo. Danes Frankovcev na Hrvatskem nihče več ne sovraži, nego jih vse samo zaničuje in zaničevanje je vsekakor težje podnašati kot sovraštvo. A v prepričanju antikulturnega, zdivjanega frankovstva so edine vse hrvatske in srbske stranke.

Frankovci niso danes čisto nič več nevarni za hrvatsko-srbsko koalicijo, ki ima za sabo ogromno večino ljudstva, med tem ko je Frankovih pristašev vsaki dan manje in sicer zapuščajo Franka eni zato, ker je z Rauchovim padcem prenehal njegov vpliv pri vladi, drugi pa za to, ker so sprevideli ono, kar drugi že zdavnaj vedo, namreč, da Franka ne vodijo čisti motivi v politiki. Ti poslednji prestopajo v stranke srbsko-hrvatske koalicije, med tem ko prvih koalicija ne more sprejeti, ker noče imeti v svoji sredini koristolovcev in političnih spekulantov.

Naj delajo Frankovci sedaj kar hočejo. Naj profanirajo s svojim divjaštvom in sirovostjo sabor — pomagalo jim vse to ne bo nič, pač pa jim bo vse to zelo mnogo škodovalo. Koalicija je danes močnejša kot kdaj in streti je, ne bi mogla niti večja sila kot so — razni Elegoviči, Horvati, Franki, Zemeršiči itd.

Sabor bo deloval, ker to zahtevajo življenjski narodni interesi in one stranke, ki te interese nesebično in požrtvovalno zastopajo.

Demonstracije v Dubrovniku. Nekateri listi — med njimi tudi nekaj slovenskih — so te dni popolnoma napačno poročali o vzrokih poslednjih demonstracij povodom neke slavnosti dubrovnikega srbskega telovadnega društva „Dušan Silni“. Stvar se je opisovala tako kot bi srbski telovadci izzvali s tem, da so na slavnosti povabili tudi italijanske telovadce, ogorčenje pri Hrvatih. Vse to ne odgovarja resnici, italijanski telovadci niso bili pozvani, pa so Frankovci in klerikalci demonstrirali proti Srbom kot takim. Ali dobili so za to tudi zaslužen odgovor: „Dušanu Silnemu“ so prirejali ovacije ne samo Srbi, nego tudi vsi napredni Hrvati in Frankovci so ostali v manjšini.

a hotela mu je vendarle pokazati svoje simpatije, zato si je iz šopka iztrgala več rož in si jih pripela na prsi.

Vsi trije so na to odšli v kavarno. Komaj so vstopili, je že Rene zagledala njega, ki je sedel na svojem starem mestu, nasmehnila se mu je in sedla z bratom in Mary k sosednji mizi. Opazila je, kako zadovoljen je bil stari gospod, ko je zagledal na njenih prsih svoje rože . . .

Henrik se je vsedel in malo razgledal po kavarni, a naenkrat vstane in stopi h gospodu, ki je neprestano opazoval Rene. „Klanjam se gospod Potrato!“ ga je nagovoril, a gospod Potrato ga je začudeno gledal . . . Henrik pa se je zasmejal:

„Da, da ne poznate me več, jako sem se spremenil, kaj ne? Gotovo pa se še spominjate mladega slikarja, ki Vas je nekoč portretiral . . .“

Tedaj je Potrato vstal in rekel: „Kaj? Vi . . . Vi ste gospod Kovač, vruga, ne spoznal bi Vas, kako ste se izpremenili v tujini!“

„Da, da mnogo let je od tega, a jaz sem Vas spoznal takoj! Kolikokrat sem v tujini mislil na Vas, saj Vi ste bili takrat moj dobrotnik, lakote in žeje bi moral umreti, da mi niste pomagali Vi!“

Dobro je delo to Potrato, zadovoljno se je nasmehnil in pomahnil z roko:

„Ah, kaj to! Veseli me, da Vas zopet vidim . . . tako rad bi govoril z Vami, ali vidim, da ste v družbi . . .“

Splošni pregled.

Nov tiskovni zakon v Avstriji.

Tiskovni odsek državnega zbora je končno sprejel zakonski načrt o spremembi zastarelega in reakcionarnega avstrijskega tiskovnega zakona. Bil je res že poslednji čas za to, ker sedanji tiskovni zakon Avstriji res ni delal časti. Sicer niti novi zakon ne bo odgovarjal zahtevam časa in še vedno bodo imele modernejšje in liberalnejše tiskovne zakone toliko zaničevane balkanske države (ne izvemši niti turške), ali malo boljše bo vendar novi zakon od sedanjega. To se bo poznalo v nemških avstrijskih deželah, ali slovensko časopisje tega gotovo ne bo poznalo, ker pri nas bodo tudi dalje delali zakon po svoji volji razni Trnovci, Finki itd. Je že tako — v državi danski.

Nemški list proti germanizaciji Poljakov.

Večja nasilja kot na Pruskem, se ne dogajajo menda v nobeni državi, četudi ona smatra — kot Pruska — za svojo življensko zadačo uničevanje drugih narodov. Protipoljska gonja na Pruskem je tako brezobzirna in naravnost nečloveška, da se z njo zelo pogostoma peča širša evropska javnost, ki se ji ta gonja stidi. Samo med Nemci samimi se najde zelo malo tako pametnih mož, ki bi izprevideli vso nekulturnost te gonje in zato je za evropsko javnost pravi dogodek, ako to gonjo obsodi kak nemški list. To se je zgodilo te dni in sicer je „Kölnische Zeitung“ tako pametna, da je sprevidela vso nekulturnost in vso brezuspešnost protipoljske politike pruske vlade. Dobro je vsekakor, da je tako ugleden list kot je „Kölnische Zeitung“ nastopil proti preganjanju Poljakov na Pruskem, ali pomagano s tem še ni nič zatiranim Poljakom, ker Nemci so po ogromni večini preveč divji, da bi bili dovzetni za pametne nasvete, ki jim jih daje ugleden kölnski dnevnik. Nemci še vedno sanjajo, da bodo s časom uničili vse Slovence in zato bodo besneli dalje — dokler ne omagajo. In omagati morajo končno, ker je slovansko drevo pretrdo za nemško sekirno.

Kdo je spravil Antona Medveda v grob?

Nek odličen Ljubljancan, osebni prijatelj prerano umrlega, pesnika Antona Medveda, nam je o pravem vzroku njegove nepričakovane smrti, podal zanimive podatke. Poklonil pa je te podatke, ker ga je veselilo, da je „Jutro“ prineslo tako obširno poročilo o pesnikovem pogrebu. Ker se tudi splošno želi, da se brez vsakega obzira na desno, na levo, čem več nabere resničnih

Henrik ga je hitro prekinil: „Tam je moja soproga in moja sestra! Ako Vam je ljubo, prisedite k nam . . .“

Neskončno se je zavsesel Potrato teh besed, torej vendarle enkrat pride tolikokrat zaželjena prilika, da se seznani z Rene.

Ko ga je Henrik predstavil svoji sestri, mu je ta stisnila roko kot staremu znancu in prijatelju.

(Dalje.)

Mali listek.

Književnost, gledališče, umetnost.

Slovensko gledališče. Dve dobroteljni predstavi v korist „Domovini“, jako lep namen! Zato pa tudi teh predstav ni presojati raz ono strogo kritično stališče, ki bi naj bilo merodajno za uprizoritve na našem odru. Pri predstavah so sodelovali tri Slovenke — gospodične iz ljubljanskih krogov, zato je pač samo po sebi razumljivo, da je bilo gledališče nabito polno, da je grmelo ploskanja in deževalo cvetja . . . Po našem mnenju ni bila kaj srečna ideja, da se uprizarja na našem odru diletantovske predstave, kajti te dve predstavi sta nosili na sebi znak diletantizma, ali namen je bil dober in plemenit, zato pa se marsikaj prezre! Gospodične Tavčarjeva, Hrastova in Zupančeva so igrale in odpele svoje vloge pač tako kakor je mogoče diletantkam, umetnosti seveda nismo pričakovali, a je tudi nismo našli. Gdč. Tavčarjeva poseduje

LISTEK.

ARTUR SEVER.

ŽENA.

Roman.

[14]

VI.

Po vsaki gledališki predstavi je šla Rene v družbi kolegov in koleginj v kavarno; sicer ni dosti občevala z igralci, a to shajanje v kavarni ji je bilo nekaj potrebnega; ko je sedela v družbi, je že parkrat opazila precej priletnega gospoda, ki jo je vedno opazoval in ostal toliko časa v kavarni, dokler je bila ona tam; tudi na ulici ga je večkrat videla, kako je šel par korakov za njo, nato se je vedno ustavil in gledal zaljubljeno za njo; nji so se zdeli najbolj smešni taki starci, ki goje na tihem svoje simpatije gotove vrste do mladega dekleta, ki ga samo opazujejo in se mu ne upajo približati! Hotela mu je nagajati, zato je vedno v kavarni sedela tako, da je bila obrnjena proti njemu, na tihem se je smejala njegovim pogledom, mimogrede je vprašala svoje kolege, kdo je ta človek, a povedali so ji, da je nek bogat zasebnik, hišni posestnik itd. . . .

Bilo je na večer onega dne, ko je bila Rene pri svojem bratu v hotelu; zamečila je njegovim besedam, trdovratno je molčalo ves čas, niti besede ni več sprego-

a tudi žalostnih podatkov iz življenja našega ljubljenskega pevca in ker se zgoraj omenjeni podatki bistveno strinjajo tudi z onimi, po drugih verodostojnih virih nam uposlanimi, jim rade volje posvetimo mesto v „Jutru“.

Torej kdo je kriv prerane smrti Medvedove? Evo poslušajte: Glavna krivda pade nedvomno na škofa samega. Ako ima škof le še količkaj vesti v svojem srcu, ne ene mirne sekunde ne more imeti več skozi vse življenje do trenutka, ko bodo tudi njega položili tja, kamor je s svojim verskim fanatizmom pahnil svojega duhovnega sobrata, žrtev, našega Antona Medveda.

Kazen mora slediti grehu. Prva kazen škofu kot glavnemu krivcu bodi: † Anton Bonaventura čakaj z nemirno vestjo trenutka, ko se nam zljubi, da izrečemo zaslužen obsodbo nad Teboj!

Medved v pregnanstvu. Bilo je pred kakimi 10. leti, ko je škof začel vihteti svoj bič nad nadobudnim pesnikom-duhovnikom. Medved je bil brez službe in beliča v žepu. Živel je nekaj časa pri svoji sestrini v Šiški. Pa ker je tudi tej trdo šlo, je našel zavetje in podporo pri sorodnikih v Krakovem, oziroma Trnovem. Tja je prišel takorekoč bos in popolnoma zanemarjen. Nekaj časa mu je škof prepovedal maševati. Pride nekoč v šentjakobsko zakristijo in se hoče pripraviti za daritev sv. maše. Pri tem ga dobi stari „Fronc“ in ga vpraša: Kaj bi radi? Medved: „No, maševal bom. Fronc: „Ne, gospod, ne smejo“. Medveda je to tako zbolelo, da se bil kmalu zgrudil na tla. Z skrajnim naporom se je premagal, in hitel domu. Tu se je prevlekle bolezni zjokal, kakor malo dete. V svojem obupu zakliče: Obesil bi se kar za prvo drevo, a Bog, ki mi je dal življenje, Bog naj ga tudi vzame“.

Medvedov odgovor škofu. Ko je bil Medved kaplan v Trnovem mu je škof poslal poziv, naj se pri njem zgleda. Ta poziv je ni mogel biti posebno ljubezniv, kajti pripoveduje se, da je kaplan Medved svojemu škofu nekako takole odgovoril:

Ti si Tone, — jaz sem Tone — Toneta sva oba. — Če hočeš kaj od mene, — je Tebi tako daleč do mene, — kakor meni do Tebe.

Medvedov odgovor očetu. Škofa je to in še drugo tako razkazilo, da je pisal Medvedovem očetu ter ga rotil, naj vendar on vpliva na svojega sina ter ga skuša „spreobrniti“. Res, oče piše sinu dopisnico sledeče vsebine: „Povej, ali si človek ali si zverina!“ Na to dopisnico — in sicer kar na isto dopisnico — je Medved takole odgovoril:

„Kot Tone sem človek, kot Medved zverina, to je kratek odgovor Tvojega sina...!“

Medvedova usoda na Breznici. Po teh kratkih mimogredoče omenjenih odlomkih, posnetih iz pesnikovega duhovniškega življenja, preidemo na prvotno vprašanje: Kdo je spravil † Antona Medveda v grob?

Kakor se mali neznatni oblaki na jutranjem nebu včasih še le pozno ob zatonu dne zgostijo do izbruha vničevalnega neurja, tako vzgrajajo mali vzroki v človeškem življenju nastali bogvekdaj, šele čez leta in

jako simpatičen glas, tudi gdč. Hrastova, ki je že letos debitirala, a je svoje pevske točke izvela dobro, samo proza je bila bolj pomanjkljiva. O gdč. Zupančevu ne moremo ničesar reči, ker je bila, kot je naznanila režija nerazpoložena. — Kar se tiče moških ulog, so se nam zdele iste napačno razdeljene. Zlasti uloga Florijana ni kaj posebno ležala g. Iličiču. G. Bohuslav je bil agilen kot vedno. — Opereti, ki sta se uprizorili, sta bili pač nesrečno izbrani, puhlost in dolgočasnost odseva iz vsakega stavka. Pač škoda Offenbachovega vsakega takega tekste. — Temperamentno je vodil g. Talich orkester, ki je posebno krasno izvajal overture „Orfeja“. Včeraj je bila tudi benefica g. Talicha, ki ga je občinstvo burno akklamiralo in mu s tem izkazalo svoje simpatije, ki jih uživa med nami, želimo le, da bi še dolgo ostal ta mladi umetnik v naši sredi.

— V nedeljo popoldne se je uprizorila burka „On in njegova sestra“. Gdč. Thalerjeva je vnovič pokazala svoj lep talent v naslovni ulozi sestre Micike. Dolžnost merodajnih faktorjev bi pač bila, da negujejo ta talent in mu dajo prilike do popolnosti! Njen simpatičen glas, ki zveni v višini tako čisto in mehko, je pač vreden, da se ga izobrazi! Tudi njena igra — dasi priprosta a vedno naravna, ugaja! G. Povhe kot pismonoša je bil pač zopet v svojem elementu, samo včasih je malo preveč zašel v karikiranje, no pa to ni škodilo taki igri kot je „On in njegova sestra“, ki išče svoj uspeh le na galeriji. — Tudi drugi člani so dobro rešili svoje vloge.

leta nepričakovani vihar. Komaj izbruhne, že ga je podrli na tla, kogar je zadel. Tako je bilo tudi z Antonom Medvedom.

Škofov preganjalni bič je mladega pesnika sicer za trenutek klonil k tlom, a že v naslednjem trenutku se je tolikanj trje sklonil krivko. Ko pa ga škof pošlje za kaplana v Breznico, — poslal ga je v — smrt.

Smrt pa je bila usmiljena in mu je dala odlok za nekaj let. Stvar je bila namreč taka:

Medved se je v svoji novi novi službi seznanil z deklico, — ne domišljajte se nič slabega — čisto nedolžno je bilo to znanje. Tudi angelj bi ne bil nedolžnejše občeval z njo, kakor je pesnik Medved. —

Premestili so ga. Bil je med tem časom tuintam, dokler ga je na vse zadnje usoda privedla v Turjak. Tu je bil mož kakor nalašč na svojem mestu. Stalna služba, mala fara, diven kraj, ki je napolnjen s pesniško struno nanovo zacelil, dvignil dušo i srce visoko gori v sinje višave. In tako so privrevale pesmi na dan, kot valčki studenca po dolgotrajni suši.

Napolnile bi morje — a glej, naenkrat se spomni smrti, da je pevcu že potekel pred leti v Breznici določeni rok. Tu nastopi že zdavno pozabljena deklica v ospredje. Imela se je omožiti z nekim časnikarjem. Že je bilo vse določeno, le župnik Potočnik ni bil zadovoljen s tem zakonom. Branil je dekletu, ugovarjal mu je, češ, ženin je pijanec itd. Dekle je seveda vse to zaupalo svojemu ženinu.

Velik polom v Brezniškem farovžu.

In zdaj je bil ogenj v strehi. Ženin je šel v župnišče nad župnika. Pa je zaropotal nad njim:

„Kaj, vi boste meni očitati pijančevanje! Vi, ki ste tukaj v farovžu pijančevali cele noči. Čakajte! Javnost bo izvedela, kaj ste Vi in Medved tukaj uganjali...“

Župnika Potočnika usodepolno pismo.

Razume se, da je to župnika spravilo v veliko zadrego. Ni mu sicer očitati, da je to kar je storil, namenoma storil, ampak storil je.

Piše Medvedu obširno pismo in mu razloži vse, kar je slišal, in kar je sam občutil. V pismu jadicuje: Kaj bo, če to res v javnost pride... to bo spet nov škandal.

Vedel pa je, da bo pismo Medveda razžalilo. Zakaj v tem pismu stoji med drugim tudi to:

„Vem, čez to pismo boš razžaljen. Vem tudi, če si hudo razžaljen, da ne dobim nobenega odgovora.“

In res župnik Potočnik ni dobil nobenega odgovora.

Pismo ga je pognalo v smrt.

Ko je Medved to pismo prečital, je bil kakor bi ga strela iz jasnega zadelja. Odšel je z doma k sosedu župniku v Skocijan. Le tega je imel za velikega prijatelja. Ta pa mu je prijateljstvo tako plačeval, da ga je tožil pri škofu. Tožil ga je nedavno pred tem dogodkom, ker se je Medved kot župnik javno na prižnici zavzel za družbo sv. Cirila in Metoda.

Škof je Medvedu poslal ukor, no, pa Medved se ni veliko brigal zanj. Ampak to pismo Potočnikovo! Medved, ki se je radi svoje črevesne bolezni v zadnjem času zelo oprijel treznosti, je ta dva dni veliko čez mero pil. Z pijačo je menil zadušiti v duši razsajajoči vihar.

Pa kakor že zgoraj rečeno, smrt je bila že pred leti sklenila, da mu bo ravno ta vihar pretrgal nit življenja, v najlepši dobi let.

Prišel je domov, a doma ga je že čakala neizprosna žena... bela smrt. Upri se ji je... rotil jo, počakaj še!...

Ne! je zarohnela brezsrčna smrt. Jaz sem Tvoj angelj rešitelj, jaz Tvoj konec, nesrečni Anton Medved!

Tu imate obtožnico, sodite, kdo je pahnil Antona Medveda v grob?

Dnevne vesti.

G. župan Hribar. Z ozirom na razna vprašanja o stanju bolezni g. župana, smo včeraj pop. od zanesljive strani sledeče izvedeli: G. župan Hribar je doma in se razmerno jako dobro počuti.

Slovenski narod vstani, izpreglej! Za javnost neumljiva uganka: zakaj „Slovenski Narod“ in „Slovenec“ z molkom bojkotirata „Jutro“, je rešena tako: Dr. Tavčarju je bilo brzkone že dolgčas po ranjki zvezi z Nemci. Gotovo pa je, da se je kot velik, nesebičen narodnjak tako prestrašil „Jutra“, da je sklenil novo zvezo s tistimi sovražniki, proti katerim je svojčas zatajil čut narodne zavesti, proti katerim je kot prvak narodne napredne stranke šel v boj edimole,

ker so slovenski klerikalci. Takrat mu je bil torej rodni brat nevarnejši kot najhujši sovražniki Slovanov — Nemci. To zvezo so klerikalci razbili, nad razvalinami slovenskonemške zveze zasinilo je mlado „Jutro“. Tedaj pa se je zgodil še večji čudež. Oba najhujša sovražnika sta si iz enega in istega nagiba podala roko, da združeno z orožjem molčečega bojkota ugonobita „nevarno konkurenco“, naše „Jutro“. Klerikalce že davno poznamo kot čifute, ampak „narodna napredna“, zavest — tvoje ime je sebičnost! Dr. Tavčar in dr. Sušteršič sta si tudi v tem oziru postala brata. Bog blagoslovi njuni zakon! Ker pa sta oba v slovenski politiki že davno prekoračila kanoonično starost, nas tolaži, da ta zakon ostane brez zaželenega blagoslova. Dobro pa je, da vemo, kako narodna je naša narodna frakcija. Zato pa kličemo tebi, res narodno slovensko ljudstvo: Vstani, izpreglej, „Jutro“ te kliče na delo! Trdo bo to delo, a na tebi je, da bo dober uspeh imelo.

Nagloma umrl je v noči od praznika na nedeljo, g. Karel Recknagel, trgovec na Mestnem trgu. Kakor čujemo, ga je zadela kap. Pokojnik je bil sicer trd Nemec, pa se ni pečal s politikom.

V „Unionu“ se bodo posvetovali. Poroča se nam, da se vodstvo „Uniona“ namerava danes posvetovati, kaj bodo gošpodje proti „Jutru“ ukrenili in sicer z ozirom na naše predvčerajšnje notice. Ne oziroma se na verodostojnost te vesti, se bode tudi uredništvo „Jutra“ posvetovalo, je li bi ne kazalo osvežiti spomine na vesele „Unionske večere“, katerim morda ne manjka popra romantične zanimivosti. Vsekakor hočemo še preje počakati, kaj se bodo „Unionska“ gosпода glede „Jutra“ posvetovala.

Gosti kavarne „Union“ so se včeraj pritožili, da niso dobili „Jutra“. Plačilni natakar je na njihovo zahtevo odgovoril, da nimajo „Jutra“. Kakor kaže, je dotični izzivač, ki je našega slugo napadel, res izvedel svoje grožnje. Če jo je res, bomo tudi mi res apelirali na pristojno oblast, da temu slučaju posveti svojo pozornost. Sicer pa se ti zadevi še pomenimo jutri.

Dr. Mauring tajnik Matice Slovenske? Dr. Mauring bivši župnik na Igu, je kupil Mayerjevo hišo v Slomškovi ulici nasproti elektrarne. Dr. Mauring je kot novi meščan kompetiral tudi za tajniško mesto pri „Matici Slovenski“. Ampak... 0!

Kaj je letošnji sv. Jožef vse naredil?

Sv. Jožef je sploh čuden patron. Že glede vremena. Pozna samo: ali prav lepo ali pa prav grdo vreme. Navadno se le bolj zadnjega drži. Letos vsaj je bil jako čemer. Pa tudi drugače, posebno zaljubljenim ljudem, kaj rad štrne zmeša. Neki ugledni ljubljanski rodbini pa je ravno radi teh svojih muh vrnil že dolgo časa skrhano srečo. Sin Pepe se je bil zaljubil v krasotico, rožo cvetočo neke ob Gruberjevem prekopu. Rada sta se imela, a rad tega ni imel Pepetov oče. Prišlo je do spora med očetom in sinom. Sin je postal vojak, zal topničar, nesrečna ljubezen ga je namreč gnala k — topovom. Pride letošnji sv. Jožef, patron očetu in sinu. Oče je želel, naj bi sv. Jožef za god mu zopet vrnil ljubezen sina nazaj. In glejte, sv. Jožef mu je to željo izpolnil. Zahteval pa je žrtev, strl je vse upe in nade rože krasotice ob Gruberjevem prekopu. To je pa bilo tako: Poslala je ženin za god lepo, bliščečo sabljico, zraven šopek duhtelih cvetlic, za nameček pa prisrčno pisano voščilce. A sabla za god, to se navadno ne obnese, tudi tukaj se ni. Zakaj ravno ta sablja je presunila sinovo srce tako globoko, da je žrtvoval ljubezen svoje rože za pravo očetovsko ljubezen. Očeta je ta žrtev ganila in v sreči in veselju sta praznovala god njenega patrona sv. Jožefa. Ampak šele potem, ko je zopet najdeni sin vrnil svoji bivši rožici sabljo in cvetje ter pismo nazaj. Ta korbca pa je prišla setri zapuščene neveste ravno prav. Tudi ona namreč rada vidi vojake, in tako smemo upati, da bo vsaj vrnjena sablja katerikrat in kateremu prav prišla. Te črtice iz resnične dogodbe podari „Jutro“ našim romanopiscem v spomin na letošnjega sv. Jožefa.

Mesar, ki je bil hud na sv. Jožefa.

Sv. Jožef pa je tudi nekega mesarja K. popolnoma zmešal. Pogledal je bil — namreč mesar preveč v kozarec. Bil je v neki gostilni na Mesarski cesti v družbi tovarišev. Ti so praznovali sv. Jožefa z „marjašem“. Rad bi bil igral z njimi, pa ga je le preveč imel pod kapo, zato ga niso pustili k svoji mizi. To pa je moža spravilo pokonci. Začel je družbo psovati, v jezi pograbil za karte, pa jih raztrgal. To pa zopet onim ni bilo všeč, prišlo je do prepira. Kar J. K. zgrabi najbližnjega tovariša za vrat, ga toliko časa davi, da je bil revež že ves črn. Bilo bi tudi najbrže po njem, da niso še pravočasno drugi priskočili na pomoč. Konec: Hudega mesarja Pepčka so vrgli pod kap, a pravi konec šele sledi, ko hudega Pepeta na drugem mestu opozore, da se sv. Jožef tako ne sme praznovati.

V nezavest je padel

na Marijnem trgu g. Franc Pilko, ključarski mojster in gostilničar pri „Zlati ribi“. Pripekljali so ga v deželno bolnico. Kakor čujemo, je g. Pilkotu že boljše.

Konj se je splašil

v Mostah nekemu slugi stotnika domobranskega polka. Konj se je namreč ustrašil nekega na travi ob cesti ležečega človeka ter je dirjal dalje proti vojaškemu vežbališču. Pri znamenju nekaj korakov od gostilne št. 7 v Mostah, je padel sluga raz konja na cesto ter se je zdatno poškodoval. Spravili so ga v vojaško bolnico. Konja so prijeli šele v Devici Mariji v Polju.

Občni zbor „Pogrebnege društva sv. Jožefa“

se je vršil na praznik društvenega patrona v dvorani Mestnega doma. Dnevni red: Citanje zapisnika lanskega občnega zbora; sprememba pravil; volitev odbora. Po novih pravilih pridejo tudi ženske v odbor.

Mnogo Jožkov je ponesrečenilo.

Kakor razni po raznih hodnikih raztreseni sumljivi znaki kažejo, se je pred, na in za praznikom sv. Jožefa mnogo Jožkov, kakor pravimo „ponesrečilo“. Nekateri so svoj god praznovali tudi pod varstvom polumeseca v oni veliki hiši tam sredi Mestnega trga. Kako so Jožice praznovale svoj god, o tem še zgodovina molči.

To in še marsikaj je letošnji sv. Jožef naredil!

Tajnosti iz Mengeške pivovarne. Iz Mengša se nam poroča: Cital sem Vaša poročila zadevno prodaje mengeške pivovarne. Prepričan, da zastopate pravo stališče, vam ob priliki upošljem nekaj zanimivih spominov iz časa, ko je in kako je „Ljudska posojilnica od Stareta prevzela pivovarno. (Prosim, le na dan! — ured.) Za danes kratko le to-le:

Tukaj se govori, da je „Ljudska posojilnica“ za slučaj, ako se tako imenitno zasnovana akcija prodaje pivovarne posreči, dr. Sušteršiču obljubila 200.000 K, Tostijupa 140.000 K provizije. Agitator za to kupčijo, neki Z. pa da ima od ravnatelja Kastelice pismo, v katerem mu Kastelic za slučaj prodaje obljublja 1000 K nagrade. Do sedaj že subskribirane akcije znašajo 140.000 K torej ravno za Tostijevo provizijo. — Priobčujemo to na odgovornost poročila, pripomnimo pa, da se nekaj sličnega tudi že po Ljubljani govori.

To ne gre, pa ne gre. Na Pogačarjevem trgu v mestni hiši obstoji manufakturna trgovina „pri Škofu“. Če se ne motimo, je lastnik te trgovine neki Drogenig, po mišljenju Nemec, ali kaj takega. To bi bilo vse prav, vsak hoče in mora živeti. Ampak prav pa ni, in trgovskega stanu nevredno je, če se na razne načine izvablja ljudi v trgovino. Po cele dopoldneve stoji namreč prodajalka na pragu, ali celo na hodniku, pa kliče in vabi mimoidoče pasante, posebno pa kmetice, ki donesajo živila na trg s pretvezo v trgovino, da nimajo nikjer boljše in cenejšega blaga kakor ravno v trgovini „pri Škofu“. Naravno je, da se mnogo kalinov vsede na tako vabo. Mi g. Drogenigu gotovo ne maramo delati škode. Nasprotno! Opozoriti ga hočemo le, da je tako izvabljanje v trgovino po zakonu prepovedano. Naj bo že radi tega za naprej bolj previden, ker slišimo, da se za tak način kupčije zanima tudi že pristojna oblast. Dolžni pa smo obenem varovati tudi interese naših lastnih slovenskih trgovcev.

Kdaj imamo v Ljubljani najkrajši dan? „Kadar državni pravdnik „Jutro“ zapleni“ — takrat je Ljubljana brez „Jutra“. Uganko so prav rešili: Gdč. Angela Pegan, Fini Zalaznik; gg.: Ivan Kodolja, Fran Golob, Valentin Rojc, Vekoslav Sitar, Danilo Cerar ml., Vlad. Haftrb, pl. Sladovič, Ljubljana; Kolman, Režek v Šiški; Bergman, gostilna Zg. Rožnik; ga. Ana Derganc, Kandija, g. Konjicija, Sarajevo; ga. Z. Kristanova, Ljubljana.

Usodepolno pismo. Ko je bilo naše poročilo: „Kdo je spravil Antona Medveda v grob“ že dotiskano, nam je srečen slučaj poklonil o podrobnostih v citiranem poročilu omenjenega pisma še nekaj jako zanimivih podatkov. Vsled pomanjkanja prostora jih priobčimo jutri.

Iz Mengša se nam poroča, da je 17. tm. pogorel kozolec g. Franceta Pressla, trgovca v Mal. Mengšu. Vzrok ognja nepoznan, g. Pressel je bil zavarovan.

Ne poluplača, ampak polna plača. V včerajšnji interpelaciji „Jutra“ na deželnega glavarja, je tiskarski škrat dr. Dergancu vzel polovico plače. Dotični ostavek se torej pravilno glasi: „Prosili so ga na polletni dopust, oziroma na študijsko potovanje s polno plačo, kateri so pridjali še 3000 K potovalnih stroškov.“

Tiskarski škrat pa je v isti štev. tudi dr. Mantuaniju ponagajal. Po 13. stavku od zdej, prve dnevne vesti, je takole

čitat: G. dr. Mantuani, strahovito
ste se urezali! To je v ti zadevi naša
ponovna izjava, pa naj potem dotični neki
žurnalst še nadalje uganja svoje nepristran-
ske sodbe o „Jutru“ kakor mu drago.“

Shod N. D. O. v Kormelu (Št. Janž).
Včeraj se je vršil v Kormelu „shod premo-
gokopnih delavcev v Levičarjevi gostilni.
Shod je bil izborno obiskan Poročilo sledi.

**Člani slov. dež. gledališča iz Ljub-
ljane** otvorijo svoje gostovanje v Gorici
v veliki dvorani „Trgovskega doma“ v so-
boto dne 2. aprila. Uprižori se izvrstna
poljska komedija G. Zapolske „Morala
gospe Dulske“. V nedeljo 3. aprila pride
na vrsto zabavna francoska burka „Gdč.
Josette — moja žena“. V ponedeljek
na praznik, 4. aprila se predstavlja duho-
vita francoska veseliga, literarne vrednosti
„Ljubezen bdi“. Prihodnja predstava
bo potem šele v četrtek 7. aprila. — V
torek 5. in sredo 6. in v ponedeljek 11.
aprila poletje v Tolmin in prirede v dvo-
rani „Rokodel. bralnega društva“ tri
predstave in sicer: I. večer — „Morala
gospe Dulske“, II. večer — „Sebasti-
jan, veliki knez Georgijski“ in III.
večer — „Gledališko-pevski večer“.
V sredo 13. in 20. aprila gostujejo v Aj-
dovščini v dvorani g. Fr. Bratine in
sicer: I. večer se uprižori duhovita kome-
dija „Sebastijan, veliki knez Geor-
gijski“ in II. večer: „Gledališko-
pevski večer“. Predstave se vrše tudi v
Pulju, Pazinu, Podgradu, Ilirski
Bistrici, Buzetu, Opatiji, na Reki,
v Bakru. Repertoar obsega same izvrstno
uspele novosti tekoče sezone. Upati je, da
se bo slavno občinstvo v omenjenih krajih
toplo zavzelo za naše umetnike in lih po-
vsod počastilo z mnogobrojnim posetom.
Vsa morebitna vprašanja naj se pošiljajo
le režiserju g. Hinko Nučiču, ki daje
drage volje točna pojasnila.

Gospod Bohuslav, dvetletni član na-
šega gledališča je angažiran na narodnem
gledališču v Bernu. Slovensko gledališče je
zgubilo s tem eno najboljših igralskih
moči.

Slovenska drama. Kot benefični pred-
stavi članov slovenske drame se uprižore
na velikonočni ponedeljek izvrstna noviteta
„Miklova Zala“, spisal po Sketovi po-
vesti I. Spicar ter Govekarjeva na-
rodna igra „Martin Krpan“.

Nič se ni zgodilo. Če vprašas na po-
liciji, ali je kaj novega, dobiš odgovor:
Nič! Kot Tomaži, ki v take čudeže ne ve-
rujejo, smo dalje poizvedovali in izvedeli:
svetnik Lavter je dal vsi mestni policiji
strog ukaz, da če razni nemirneži, vlomilci
in drugi taki duhovi magari vso Ljubljano
na robe prevrnejo, mora vsak stražnik „Ju-
tro“ potolažiti: Nič se ni zgodilo!
Dobro! Zgodilo se pa je, da je našega po-
trpljenega konec, in bomo na drug način
vprašali: g. svetnik, od kod pa ta čudež,
da se ravno za druge liste toliko novega
zgodí? Nam je prav, če bo tudi drugim, se
bo pokazalo — kmalu!

Narodno gospodarstvo.

RUDOLF ŠEGA:

Karteli in delavstvo.

(Dalje.)

Nekateri karteli pa teh svojih name-
nov sploh ne taje. Severo-ameriški slad-
korni trust je sprejel določilo, ki meri
„proti nezakonitemu združevanju delavstva.“
— Tovarnarji za špirit v Nemčiji so sploh
zavrgli zahtevo, priznati delavsko koalicijo.
— Tudi zveza nemških stavbenikov proglaš-
a za svojo glavno nalogo „boj proti strokovni
organizaciji v Hamburgu.“

In s prav cinično drznostjo se je iz-
javil severoameriški jekleni trust, katerega
vodja je Morgan, da bo „trust vporabil vse
sile, da izloči iz svojih delavnic organizi-
rano delavstvo.“ — To izjavo je prekosilo
edinole se določilo splošne družbe za izde-
lovanje acetilena „Prometheus“, katero je
potrdil občinski svet mesta Lipskega in ki
se glasi: „Razen zakonitih razlogov je za
nas povod za takojšnjo odpustitev od dela.
če delavec pripada strokovnemu društvu
kovinarskih delavcev ali če se je udeležil
kakega shoda tega društva.“

(Dalje.)

Iz slovenskih krajev.

Trst.

Burja v Trstu. Tukaj divja huda burja,
ki utegne imeti hude posledice, ker je
drevje, posebno breskve že vse v cvetju!

Male vesti. Krčmar Ivan Brajčič je
pustil aretovati svojo kuharico Marijo Ar-
genti iz Italije, ker mu je ukradla 180 K.
Ko so jo na policiji preiskali, so našli denar
pri nji. — Peter Delsel je prepeval v družbi

nekega Buttasonija po tržaških ulicah. Ko
jih je redar posvaril, sta planila nanj in ga
začela obdelovati s pestmi. Redar je po-
tegnil sabljo, a Buttasoni je zagrabil za njo
in se hudo obrezal. Ker pa še vedno ni
miroval in suval redarja, ga je ta udaril s
sabljo po glavi ter ga hudo ranil. Butta-
sonija so odpeljali v bolnico, a Delsela na
policijsko stražnico. — 29 letni Ivan Go-
mišek je bil danes aretovan na ovadbo
svoje soproge, ker jo je sunil z nogo v
trebuh, da je pred časom porodila mrtvo
dete. — Ko je šel Anton Rožman po ulici,
stopil je k njemu neznan človek in ga pro-
sil za cigareto; Rožman je vzel iz žepa
srebrno dozo, ki mu jo je pa neznanec izbil
iz roke in pobegnil, a ko je Rožman hotel
pobrati dozo, jo je že pobral drugi človek,
ki je stal v bližini in pobegnil. Oba uz-
moviča sta bila bržkotne dogovorjena. —
21 letni Josip Dellini je bil aretovan na
ovadbo Josipine Alačević, posestnice tole-
rančne hiše, ker je skozi okno zagnal v
sobo odprt nož.

Razne vesti.

Španska ljubezen. V Kandeledni na
Španskem je imela neka mlada deklica dva
čestilca. Eden od teh, ki se je še le pred
kratkim vrnil iz Melilske vojne, je dobil
zoper voljo dekličinih starišev od deklice
srce. Drugi je prišel k starišem ter zahteval,
da poroči njega. Ko pa ta tega ni hotela,
je vzel nesrečni zaljubljenec iz žepa dina-
mitno patrono, objel deklico ter zažgal
patrono s cigaro. Oba sta bila na kosce
raztrgana, tudi hiša se je deloma podrla.

Zastrupljeni svati. V neki vasi blizu
Berolina je bila velika svatba, na katero je
bila povabljena skoraj cela vas. Jedila so
bila zastrupljena z zelenikom, vsled česar
so skoraj vsi svati smrtno-nevarno zboleli.

Hofrichterjeva afera. Zasiłanje Hof-
richterja je končano. Hofrichter ni priznal
čina. Cel akt obsega več nego 100 pol in
vsak akt je podpisan od Hofrichterja. Vojno
sodišče se bo sešlo sredi meseca aprila.

Najnovejša telefonska in brzajavna poročila.

Potovanje kralja Petra.

(Brzajav posebnega dopisnika „Jutra“.)

Belgrad, 20. marca. Kralj je danes
ob deseti uri dopoldan s posebnim dvorskim
vlakom odpotoval čez Avstro-Ogrsko v Ru-
sijo, v obisk ruskemu carju. Kralja so po-
zdravljale na poti proti pošti, železnični po-
staji in na postaji sami ogromne množice
ljudstva. Na peronu so bili zbrani najvišji
državni dostojanstveniki, narodni poslanci in
častna stotinja. Pri odhodu vlaka je godba
zaigrala državno himno, na trdnjavi so grmeli
topovi, a zbrano ljudstvo je navdušeno po-
zdravljalo kralja, ki je stal ob oknu svojega
salonskega železničnega voza in odzdravljal
zbrani množici.

Belgrad, 20. marca. Pred odhodom
kralja Petra v Petrograd se je služila sve-
čana služba božja v saborni cerkvi. Ko se
je kralj peljal skozi mesto pozdravljala ga
je ogromna množica ljudi. Na kolodvoru se
je poslovil od kralja ves diplomatski zbor,
vlada, skupščina. Ko je kralj korakal mimo
častne polkovnice, je ves Belgrad donel
slava-klicov. Nato je kralj šel v kupé je
pozdravljati narod. Kralja spremljajo mini-
strski predsednik Pašić, minister zunanjih
zadev Milovanović, sekcijski šef zunanjega
ministrstva Spalajković, kraljevi adjutant
Hajnović, kraljevi tajnik Janković ter veliko
vojaško spremstvo. Skozi Avstro-Ogrsko
potuje kralj v najstrožjem inkognitu. Vlak
se je odpeljal točno ob poldesetih.

Budimpešta, 20. marca. Kralj Peter
se je danes popoldne peljal skozi Budim-
pešto. Vlak je ostal na kolodvoru le par
minut. Kralj se ni pokazal.

**Prestolonaslednik Aleksander — kraljev
namestnik.**

(Brzajav posebnega dopisnika „Jutra“.)

Belgrad, 20. marca. Kralj je v po-
sebni proklamaciji objavil narodu da potuje
v obisk ruskemu carju in da izvršuje v času
njegove odsotnosti iz Srbije vse vladarske
funkcije njegov sin, prestolonaslednik Alek-
sander.

Odgoditev srbske skupštine.

(Brzajav posebnega dopisnika „Jutra“.)

Belgrad, 20. marca. S kraljevim
ukazom je odgodeno zasedanje narodne
skupštine do 5. aprila.

**Vesti o avstrijsko ruskem sporazumu
neresnične.**

(Izvirno poročilo „Jutra“.)

Petrograd 20. marca. Naš dopisnik
je zvedel iz popolnoma zanesljivega vira
da so vesti, ki so jih zadnji razkolportirali
razni listi glede avstrijsko-ruskega spora-
uma, popolnoma izmišljene! Vršila so se
pač razna pogajanja med obema vladama,
a ista so se le tikala privatnih odnošajev
obeh vladarskih hiš, a nikakih političnih

vprašanj, a najmanj je bilo govora o bal-
kanskih razmerah in enotnem zasnovanem
postopanju avstrijske in ruske vlade glede
balkanskih vprašanj. O kakem oficijelnem
komunikatu ni niti govora. V prvi vrsti se
je šlo zato pri teh pogajanjih, da bi se pri-
vabilo kakega ruskega kneza na Dunaj, a
ruska diplomacija je zahtevala, da mora
priti najprej v Petrograd avstrijski prestolo-
naslednik, a potem pride na Dunaj kak
ruski knez čestitat cesarju k njegovemu
rojstnemu dnevu! O kakem političnem do-
govoru ali pa kakem zblizanju med Av-
strijo in Rusijo pa toliko časa ne more biti
govora, dokler ostaneta Izvoljski in Ahrenthal
na svojih mestih.

Češki deželni zbor.

Praga, 20. marca. Na češke kroge je
naredila vest, da se ne snide češki deželni
zbor, jako neugoden utis. V odločilnih
krogih vlada veliko razburjenje proti Bie-
nerthu, ki se je udal pritiskom Nemcev!
Čehi stoje na stališču, da se češke zadeve
ne smejo reševati na Dunaju, ampak samo
v Pragi, akoravno so deželne finance jako
slabe, vendar Čehi ne privolijo, da bi vodil
pogajanja med Čehi in Nemci Bienen-
th, ker ta ne uživa zaupanja češke delegacije;
niti najmanjše koncesije ne dovolijo Čehi
Nemcem!

Poljaki in krščanski socijalisti.

Dunaj 20. marca. V poljskih krogih
vlada veliko veselje, ker je bil izvoljen
predsednikom krščanske socijalne stranke
princ Lichtenstein kot reprezentat konser-
vativne klerikalne stranke. Princ Lichtenstein
je v ozkem stiku z voditelji poljske stranke,
zato upa, da pridobi na svojo stran tudi
Stapinskega, predsednika frakcije poljske
ljudske stranke, ki je imel doslej več kon-
fliktov s poljskim kolom, ter podpiral
„Slovansko Enoto“.

Demisija italjanskega ministrstva.

Rim, 20. marca. Dnevi italjanskega mini-
strstva Sonina so šteti; v prihodnjih dnevih
mora priti do demisije. Vlada je v silni
zagredi, ker je baš te dni tukaj nemški
državni kancelar Bethman-Hollweg, ki ne
bo dobil posebno ugodnega utisa, ker ne
bo mogel konferirati z nikomur.

Bolgarski kralj v Carigradu.

Sofija, 20. marca. Bolgarska vlada
je izdala konunike, ki v njem izjavlja, da
obisk bolgarskega kralja Ferdinanda nima
nobenega političnega značaja.

Sofija, 20. marca. Socijalni demo-
kratje so imeli danes velik shod, ki so na
njem sklenili ostro resolucijo proti obisku
kralja Ferdinanda v Carigrad, ki naj velja
kot nekaka odkupnina za krvoprelitje v
Rusčuku.

Darila družbi sv. Cirila in Metoda. Ve-
sela družba zbrana pri g. Škafarju, mizar-
skem mojstru v Prečnih ulicah 4 obhajajoča
za njegove soproge Jožice nabrala za „Ciril-
metodarijo 12 K ter kliče:

„Cirilmetodarija revna si,
zato podpirajmo te vsi!“

Mali oglasi.

Beseda 5 vin. — Za one, ki iščejo službe 4 vin.
Najmanjši znesek 50 vin.

Oni na „narodnozavednologiji“ bole-
lehaoci dami, ki je prišla včeraj opoldne
iz „Konditorei“ na Kongresnem trgu, se
priporoča večkratno čitanje „Jutra“ št. 17,
tretja dnevna vest. — Dr. Zatakobolezen.

Stanovanje, obstoječe iz 2 do 3 sob
s pritliklinami in če mogoče z vrtom, se
išče za majnikov termin. — Ponudbe na
upravništvu „Jutra“.

Velikanska zaloga lahkih dežnih pale-
totov za dame in gospode od K 20— naprej
v „angleškem skladišču oblek“
O. Bernatovič, Ljubljana.

Prodajam najnovejše spomladanske
obleke za gospode od K 8— naprej, za
dečke od K 4— naprej.

O. Bernatovič, Ljubljana, Mestni
trg šte. 5.

Več tisoč lepih vrbovih sadik, eventu-
elno tudi protja za pletarstvo se ceno proda.
Ogleda in izve se pri Milanu Žnidaršiču,
Matenjaves-Prestranek.

Istotam se proda lep črn dresiran pes
„Pudel“.

Več tisoč dvehletnih smrekovih sadik
na Grosupeljskem polju, se po ugodni ceni
tako prodajo. Poizve se pri H. Ločniškarju
v Ljubljani, Dunajska cesta 18.

Dober brivski pomočnik se sprejme.
Ponudbe upravi „Jutra“.

Gospodična išče Slovenko učiteljico za
glasovir. Ponudbe na upravo „Jutra“.

Podpisani naznanja slavnemu občinstvu,
da je prevzel po pokojnem g. Mihael Fin-
žgarju kamnoseško delavnico pri novem
pokopališču v Ljubljani z vso zalogo na-
grobnihih spomenikov, katere razprodaja sedaj
po najnižjih cenah, ter se slavnemu občinstvu
za obilno naročbo najtopleje priporoča.
Franc Kunovar, kamnoseški mojster.

KORESPONDENCA.

Kdor ve — zakaj je ravno ta:

naletel ravno na želve — naj pove!

One znane „Slovenke“, ki so bile v
sredo v nemškem gledališču, se prosijo, da
dvignejo svojo zasluženno diplomu za „za-
vednost“ pod šifro „Goske“ Ljubljana.

Mlada gospodična bi hotela voditi za-
bavno korespondenco z mladim intelligent-
nim gospodom. — Pisati pod šifro „Irena“
poste restante, Trbovlje.

„Chantecler“ išče fazanko. — On je
mlad deček, gospodične iz boljših rodov
ne nad 20 let, imajo prednost. Pismo in
fotografijo prosim poslati upravi „Jutra“.
Slika se vrača. Korespondira se pod šifro
„Chantecler“ hrvaško, nemško, italijansko,
madžarsko in francosko.

**Diplomirani krojač
Anton Presker
v Ljubljani, Sv. Petra c. 14**
priporoča svojo krojačnico in veliko
zalogo oblek. 13/52 10

Ceniki zastoj in
poštnine prosti.

POZOR!

Kdor želi imeti dobro uro,
naj zahteva z znamko
„UNION“
ker te ure so najbolj trpežne
in natančne, dobe se pri

FR. ČUDNU
urur in trgovec, Ljubljana
Deinčar in zastopnik
švicarskih tovarn „Union“ v
Bielu in Genovi.
Uhani, prstani, briljanti.
8/10—1

Kri! in okusno pijačo daje le dr.
pl. Trnkoczyja sladni čaj pod
imenom „SLADIN“! Pije se brez
kave, čaja, kakao; z malo mleka
in sladkorjem.

Moč! S tem prihranite 50% na
denarju pri gospodarstvu.
Kdor naroči najmanj 5 zavitek
po pošti v glavni zalogi lekarne
pl. Trnkoczyja v Ljubljani (Kranj-
sko) dobi za 5 K 50 v franko.

Zdravje! To resno obvestilo po-
potrjujejo mnogo-
brojna priznalna pisma.

50% prihranka! 1/4 paketa
stane 50 v.
Zahtevajte ga pri svojem trgovcu!
Sladni čaj ni sladna kava, katere
hranilna moč se deloma vsled
žganja uniči!

Čitajte „Jutro“!

Priporoča se

največja zaloga oblek za
Solidna postrežba! Nizke cene!
gospode in dečke

A. Lukič

Vedno najnovejša
konfekcija za
dame in deklice.

Ljubljana, Pred škofijo št. 19

K spomladni in poletni seziji

si dovoljujem moje cenjene odjemalce opozoriti na mojo velikansko zalogo **v konfekciji za dame, gospode, deklice, dečke in otroke**, posebno pa na spodaj omenjene predmete:

Otroške obleke za prati	od K 1.50 naprej
„ „ „ iz blaga	„ „ 4.— „
Obleke za dečke	„ „ 6.— „
„ „ „ gospode	„ „ 8.— „
Površnike in športne suknje za gospode „ „	12.— „
Pelerine s kapuco	„ „ 6.— „
Klobuke	„ „ 2.— „
Velour klobuki	„ „ 5.80 „

Zaradi prevelike zaloge v damski konfekciji so cene znatno znižane.

Angleško skladišče oblek
O. Bernatović

v Ljubljani, na Mestnem trgu števil. 5.

Zastonj in poštne prosto:

Domača knjižnica

Zeznam izbranih, najboljših del slovenske literature in svetovne literature v dobrih prevodih.

Ig. pl. Kleinmayr & Fed. Bamberg
v Ljubljani.

Gostilna „Pri panju“

Vegova ulica št. 10

se priporoča za mnogobrojen obisk

lastnik **Leonardo Galante**

ima najboljše pijače; dobiva se izborni „pelinkovac“, goriška, istrska in dalmatinska vina po najnižji ceni.

Karol Kavšeka nasled.

Schneider & Verovšek

trgovina z železnino in zaloga strojev

v Ljubljani, Dunajska cesta št. 16

priporoča svojo bogato zalogo travniških bran, plugov vseh vrst, kosilne stroje in sploh vse poljedelske stroje kakor tudi cevi za vodo-vode in vso železnino za stavbe po znano nizki ceni in točni postrežbi.

Cenovniki zastonj in poštne prosto.

Cenj. gostom in potujočemu občinstvu

priporočam **staroznano**

dobro gostilno

kjer točim le najboljše naravna vina in izvrstno pivo.

Izborna domača kuhinja. Cene najnižje.

Hotel „Lloyd“

sobe za prenočišča

v najlepšem redu po zmerni ceni.

Omnibus k vsakemu vlaku.

Senčnat lep vrt. V sredini mesta.

Ljubljana

sv. Petra cesta 9 in Miklošičeva cesta 11,

nasproti hotela „Union“.

Karol Počivaunik.

85-8
Kamnoseški izdelki iz marmorja za cerkvene in pohištvene oprave spominki iz marmorja, granita ali sijena, apno živo in ugašeno se dobi pri

ALOJZIJU VODNIKU

kamenarskem mojstru

= Ljubljana =
Kolodvorska

= ulica =

Ustanovljena leta 1831.

Največja zavarovalnica avstro-ogrske države

Ustanovljena leta 1831.

C. kr. priv. občna zavarovalnica Assicurazioni Generali v Trstu

Glavni zastop v Ljubljani, Marijin trg, Sv. Petra cesta št. 2, v lastni hiši.

Zavaruje zoper požar na poslopijih, pohištvi in blagu, tatinski vlom, škode vsled prevažanja, poškodbo zrcal in zvonov. — Na življenje in za doto v vseh mogočih sestavih. — Tekom leta 1909. zavarovalo se je 17.230 oseb za kapital nad 143 milijonov kron na življenje. — Družba je izplačala za škode nad 977 milijonov kron. Premoženje družbe znaša nad 366 milijonov kron.

Prvi slovenski pogrebni zavod v Ljubljani

Prešernova ulica števil. 44.

Prireja pogrebe od najpreprostejših do najelegantnejših vrst v odprtih kakor tudi s kristalom zaprtih vozovih. — Ima bogato zalogo vseh potrebščin za mrliča kakor: kovinaste in lepo okrašene lesene krste, čevlje, vence, umetne cvetlice, kovine, porcelana in perl.

Za slučaj potrebe se vljudo priporočajo

Najnižje cene!

TURK in BRATA ROJINA.

Delniška glavica:

K 3.000.000.

9/10-1

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani.

Stritarjeva ulica števil. 2.

Rezervni fond:

K 400.000.

Podružnice v Spljetu, Celovcu, Trstu in Sarajevu.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun ter jih obrestuje od dne vloge po čistih 4½%.